

a l'ombra de l'alzina
a la sombra de la encina
à l'ombre du chêne
all'ombra della quercia
Magdalena Aulina

15-11-2021

«Els qui temen el Senyor viuran, perquè la seva esperança és en aquell que els salva. Qui tem el Senyor de res no té por, de res s'acovardeix, perquè ell és la seva esperança. Feliç el qui tem el Senyor» (Eclesiàstic 34, 14-17).

La veritable seguretat, l'esperança, la salvació, només vénen del Senyor Déu! De fet, el qui tem el Senyor no té por, perquè viu d'aquesta certesa: Déu és al seu costat, ell el sosté, ell és la seva esperança.

L'esperança és una virtut teològica. Aquesta virtut "dóna ales a l'home", i li permet veure més enllà dels límits del que és humanament possible. L'esperança cristiana és la valentia pacient i perseverant, que no cedeix al desànim, a les proves i a les tribulacions de la vida. És l'audàcia de l'Esperit, que es gloria únicament en l'amor i el poder salvífic de Déu i renuncia a tota forma d'autosuficiència. L'esperança ens dóna la força per continuar confiant en el Senyor fins i tot si "ha amagat el seu rostre".

Fins i tot quan sembla que el futur és fosc i molt incert, aleshores Déu ens envia homes i dones, inspirats per ell, que il·luminen el nostre camí i ens ajuden a mirar més enllà, cap a l'horitzó infinit de l'amor de Déu, que mai no decep els que esperen en ell.

Així li va passar a Magdalena Aulina.

Magdalena estava convençuda que l'esperança és l'abandó filial al Pare, que sap el que necessitem i que, en la seva providència, dóna amb generositat. Al llarg de la seva vida, ella va estar "ancorada a l'eternitat": la seva esperança va ser com una àncora espiritual, segura i ferma, empesa al més enllà. L'esperança sempre la va sostenir, perquè estava molt convençuda que, si Déu és amb nosaltres, ningú no pot estar contra nosaltres: «ni el present ni el futur, ni els poders... ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre.» (Romans 8, 38-39).

En les hores més sublimes de la purificació, en què el Senyor va permetre la prova de fe de la seva serventa, Magdalena solia repetir: "Si l'Obra és de Déu, Déu vindrà al seu encontre". La fe de Magdalena fou una fe indestructible, sempre sostinguda per la ferma i segura esperança que Déu mai no l'abandonaria, i que els seus dissenys d'amor es realitzarien en el moment oportú.

Per a Magdalena, l'esperança era font de molta alegria. Solia dir: "Oh, si es pogués veure l'alegria que dóna viure d'esperança!". I era també, per a ella, una font de pau, de tanta pau que va poder dir a la seva última hora: "Tinc molts dolors, però cap pena; tinc completa pau".

Magdalena era una dona de gran esperança, perquè la seva confiança en Déu era absoluta. Mostra d'això va ser també la torre que va voler que es construís a la finca "Casa Nostra" de Banyoles: que estigués ben fonamentada a terra, però apuntant cap al cel.

Davant la pandèmia i les conseqüències socials, avui, molts corren el risc de perdre l'esperança. ¡Un virus molt petit ha mostrat la fragilitat de l'home!

Per tant, l'esperança cristiana, acollida i testimoniada, és un missatge fort i urgent en els nostres dies i en el nostre món, on tot sembla tan efímer i fràgil; on s'ensorren tantes certeses; on s'està perdent el "control" del planeta, que sembla rebel·lar-se contra allò que la mà de l'home li ha fet i li està fent.

L'esperança cristiana és el desafiament més gran que podem projectar a la nostra societat! L'esperança és la que ens ofereix la perspectiva positiva d'un món millor. I avui més que mai, el món necessita esperar, confiar, obrir-se a l'horitzó infinit de l'amor de Déu.

En aquest temps d'incertesa i d'angoixa, aollim el do de l'esperança que ve de Jesús. Així podrem "navegar" a les agitades aigües de la injustícia, de la malaltia, de la mort, amb la certesa que elles no poden i no han de tenir l'última paraula!

Aquest mes de novembre, l'Església ens convida a tots a tenir un record especial en allò que ens espera, renovant l'esperança en Crist ressuscitat, vencedor de la mort, que ens ha donat la vida eterna. L'esperança de participar de la glòria del Senyor no pot decebre, ja que està fonamentada en el misteri pasqual de Jesús.

En la comunió dels sants renovem la nostra fe, i recordem en la pregària, de manera particular, aquells que estimem que ens van precedir en el signe de la fe i van posar la seva esperança en el Senyor.

